

Arrest

nr. 320 687 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaren van Paraguayaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2024 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij B.A.E. en haar advocaat L. WATTIEZ, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt en die tevens de tweede verzoekende partij F.B.J.N. vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Colonia Navidad en beschikt over de Paraguayaanse nationaliteit. Toen u 18 jaar oud was, leerde u N.(...) F.(...) kennen. U startte een relatie met hem en jullie verhuisden naar Asuncion. In 2008 begon het echter fout te gaan en begon hij u te slaan. Hij trachtte u tevens te verbieden nog te werken of te studeren, maar met werken stopte u nooit. Op 14 februari 2009 sloeg hij u zo hard dat u bloed urineerde. In 2011 raakte hij verwikkeld in een gevecht met uw broers. U trachtte tussen te komen, maar werd tegen de deur geduwd en hield daar een wonde aan uw voorhoofd aan over. Bovendien had hij toen een mes en stak hij u hiermee in de zij. Hierna besloot u om terug te gaan studeren. In 2013 werd uw zoon geboren en alles

ging toen weer goed voor even. Toen uw zoon negen maanden oud was, brak N.(...) alles af wat hij in zijn handen kon krijgen omdat hij geen gehuil kon uitstaan. Hierna besloot u N.(...) te verlaten. U ging samen met uw zoon terug naar uw ouders. N.(...) kwam nog steeds langs om jullie zoon te zien, maar trachtte u hierbij nog steeds te controleren. Nadat uw moeder, die last had van hoge bloeddruk, omwille van uw situatie opgenomen diende te worden, besloot u terug te gaan naar N.(...) om zo uw familie te sparen. U ging terug studeren. U verhuisde in 2017 naar Luque, een voorstad van Asuncion, samen met N.(...) en uw zoon. In 2017 sloeg hij u zeer hard op uw been, waarna u besloot om aangifte te doen op het politiecmissariaat. Alles werd opgeschreven, maar het was het parket dat bevoegd was om dit verder op te volgen en hiervoor had u een advocaat nodig. Aangezien dit veel kostte, besloot u hier niet mee voort te gaan. In 2018 belde u naar de politie, nadat N.(...) u nogmaals had geslaan. De politie kwam, maar N.(...) was naar het huis van zijn moeder gevlucht, waardoor de politie niets kon doen omdat ze niet zomaar een huisbetreding mag uitvoeren. In december 2018, na een zoveelste incident, besloot u het huis te verlaten en iets op zichzelf te huren. Omwille van uw werk bracht uw zoon veel tijd door in de woning van zijn grootmoeder, de moeder van N.(...). N.(...) probeerde steeds om jullie zoon te gebruiken om bij u te komen door aan de school te wachten of samen met uw zoon naar uw appartement te gaan. In februari 2019 besloot u dan maar om terug bij hem in te trekken, aangezien het geen zin had om zelf voor iets te betalen als hij daar toch steeds was. Hierna ging het weer even goed tussen jullie, maar in juli 2019 was het weer van hetzelfde. U sprak met uw zussen in België en besloot om naar hier af te reizen. Ook de moeder van N.(...), die u graag had, vond dat u voor uw eigen geluk en veiligheid moest kiezen. U maakte er gebruik van dat de echtgenoot van uw zus naar Paraguay kwam om zagezegd mee te gaan naar België om uw familie hier te bezoeken. Op 21 oktober 2019 verliet u Paraguay en kwam u op legale manier met het vliegtuig naar België, waar u diezelfde dag aankwam. U bleef wel steeds contact onderhouden met uw zoon en N.(...) en vroeg hem herhaaldelijk om toelating om uw zoon naar hier te halen, wat N.(...) steeds weigerde. Voor uw vertrek viel N.(...) uw zoon nooit lastig. Hij ging steeds mee naar de voetbaltrainingen en matches van uw zoon. Hij was vaak boos of nerveus en sloeg uw zoon nadat hij hem had zien huilen op het voetbalveld. In december 2021 werd uw zoon geopereerd aan zijn appendix en hilde hij vaak omdat hij niet langer kon voetballen. N.(...) kon dit gehuil niet uitstaan waardoor hij uw zoon wederom sloeg. In 2022 was er ook een incident waarbij N.(...) zijn eigen moeder sloeg, iets wat uw zoon gezien had. Al deze zaken leidden ertoe dat uw zoon angst begon te krijgen voor zijn eigen vader. Nadat u voor zeer lange tijd ingepreerd had op uw zoon, verzamelde hij zijn moed en vroeg toelating aan zijn vader om naar u te mogen afreizen. N.(...) gaf uiteindelijk zijn akkoord en in juni 2023 ondertekende hij hiervoor een officiële toelating, waarna uw zoon naar België vertrok. Op 23 november 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een eventuele terugkeer naar Paraguay vreest u gedood te worden door N.(...) en vreest u dat uw zoon mishandeld zal worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort uitgereikt op 29 juli 2024; het origineel paspoort van uw zoon uitgereikt op 19 juni 2023; WhatsAppberichten tussen u en N.(...); foto's van blauwe plekken op uw lichaam die N.(...) u toediende; spraakberichten waarin uw zoon vertelt over hoe hij geslagen werd door zijn vader en hoe zijn grootmoeder geslagen werd; en Messenger berichten met de nieuwe vriendin van N.(...) over uw zoon. Uw advocaat stuurde via mail ook nog de linken door van twee artikelen om aan te tonen dat geweld tegen vrouwen een groot probleem vormt in Paraguay en dat, hoewel er theoretisch bescherming bestaat, deze in de praktijk niet effectief wordt uitgevoerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 21 oktober 2019 in België aankwam (CGVS p. 4). U diende uiteindelijk pas op 23 november 2023 een verzoek tot internationale bescherming in. U poogde op geen enkel moment voordien om uw verblijf te legaliseren en rechtvaardigde uw afwachtende houding door te stellen dat u niet zeker was of u nog naar Paraguay zou terugkeren aangezien uw zoon daar toen nog verbleef (CGVS p. 5). Echter, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Voorgaande zet de ernst van uw verzoek en uw vrees ten zeerste op de helling.

Ofschoon het Commissariaat-generaal erkent dat geweld tegen vrouwen en meisjes een significant probleem is in Paraguay, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat elke vrouw of meisje in Paraguay het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Belangrijk hierbij is de vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw persoonlijke problemen met N.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – en bij een eventuele terugkeer naar Paraguay in het geval van nieuwe problemen zou kunnen doen – op afdoende bescherming door de Paraguayaanse autoriteiten. Wat betreft uw problemen met uw ex-partner N.(...) diende u in 2017 klacht in, maar werd hier niets mee gedaan omdat het parket voor verdere opvolging bevoegd was en u hiervoor een advocaat nodig had (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u hier geen verder gevolg aan gaf omdat het aanstellen van een advocaat te duur was voor u (CGVS, p. 11). Er bestaan in Paraguay nochtans manieren om gratis juridische bijstand te krijgen (cfr. infra). Wat betreft het incident in 2018 waarbij u de politie belde, bleek dat zij daadwerkelijk kwam om u te helpen. N.(...) was echter naar het huis van zijn moeder gegaan, waardoor het volgens u verboden was voor de politie om het huis te betreden (CGVS, p. 8 en 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt inderdaad dat de politie enkel huisbetredingen kan doen wanneer de politie iemand achtervolgt die ze betrapt op een misdaad of wanneer ze een hulpoproep beantwoordt, wanneer de politie iemand in een uiterste situatie van nood helpt of wanneer de personen op het desbetreffende adres hiertoe expliciet hun toestemming geven. In de overige gevallen heeft de politie een gerechtelijk bevel nodig. Hieruit blijkt dat het feit dat ze N.(...) niet bij zijn moeder uit huis ging halen op legale gronden gebaseerd was en niet op onwil om u bij te staan. Bovendien diende u nadien geen klacht in omdat u naar eigen zeggen in 2017 niet geholpen werd omdat u niet kon betalen voor een advocaat (CGVS, p. 11). Zoals hierboven gestipuleerd, zijn er echter manieren om uw rechten alsnog te doen gelden. Dit ontslaat u hoe dan ook niet van uw meldingsplicht. Immers, indien u geen aangifte doet, kunnen er door de autoriteiten geen verdere stappen ondernomen worden. Ook voor de stalking volgend op uw vertrek uit de woning tussen december 2018 en februari 2019 deed u nooit enige aangifte omdat de politie volgens u niets doet en hij hen zou kunnen betalen (CGVS, p. 11). Dat hij de politie zou kunnen betalen is niet meer dan speculatie. U diende immers nooit een aangifte in. U ging ook nooit naar het Ministerie voor de Vrouw om uw rechten hier alsnog te laten gelden. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat N.(...) zodanig in uw hoofd zat (CGVS, p. 11-12). Ook voor het geweld jegens uw eigen zoon of jegens de moeder van N.(...) werd nooit klacht ingediend (CGVS, p. 12).

Aanvullend kan erop gewezen worden dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de Paraguayaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van huiselijk geweld. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Paraguayaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Gelet op voorgaande bevindingen is het Commissariaat-generaal de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Paraguay opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt voorts dat de Paraguayaanse autoriteiten zich van de wijdverspreide problematiek van geweld tegen vrouwen en meisjes bewust zijn en, ofschoon er nog veel ruimte voor verbetering is, stappen ondernemen om gendergerelateerd geweld te

voorkomen, alsook om bescherming te bieden aan slachtoffers van dergelijke vormen van geweld. Uit de informatie blijkt onder andere dat in 2016 een wet tegen alle vormen van geweld tegen vrouwen ingevoerd werd. Tussen 2015 en 2020 werd het tweede plan tegen geweld jegens vrouwen uitgerold met verschillende acties en programma's in verschillende sectoren, met onder andere aandacht voor voorzieningen voor slachtoffers, noodcentra voor vrouwen en gespecialiseerde trainingen voor bevoegde ambtenaren, alle ondersteund door het Ministerie voor de Vrouw. Zo biedt het Ministerie voor de Vrouw onder meer ook gratis juridische bijstand aan slachtoffers van geweld en kunnen zij ook terecht in het opvanghuis voor vrouwen "Mercedes Sandoval" in het departement Central, waar zij kunnen rekenen op gratis sociaal werkers, psychologen en advocaten. Daarnaast is tussen 2019 en 2024 het vierde plan voor gelijkheid tussen mannen en vrouwen uitgerold met als doel de werkelijke gelijkheid te bevorderen en enige belemmeringen weg te werken die dat bemoeilijken of verhinderen, alsook komaf te maken met alle vormen van discriminatie. Daarnaast voerde Paraguay een Eerste Nationaal Beleid voor Slachtofferzorg en Preventie bij Geweld tegen Vrouwen van alle leeftijden (PLANOVI) in voor de jaren 2021 tot 2030. Hiermee beoogt de overheid een integraal, intersectoraal en interinstitutioneel antwoord te bieden en de positie en hoedanigheid van meisjes, vrouwen en jongeren te verbeteren in Paraguay op het vlak van hun recht op een geweldloos leven. Sinds mei 2023 werd er een handleiding ingevoerd voor de nationale politie met gestandaardiseerde praktijken en regels met betrekking tot de behandeling van zaken van huiselijk geweld door de politie. Aangiftes van huiselijk geweld kunnen op elk commissariaat gedaan worden, bij het parket, bij het Ministerie voor de Vrouw, en de centra voor vrouwen op noodnummers.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden aangenomen dat de Paraguayaanse overheden in het algemeen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen en willen bieden aan slachtoffers van gendergerelateerd geweld. Het is bijgevolg aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in uw individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van u niet kan worden verwacht dat u zich tot de Paraguayaanse overheden wendt om bescherming te vragen. U slaagt hier, zoals hierboven aangetoond, echter niet in.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, niets meer. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw zoon. De foto's tonen aan dat u heel wat blauwe plekken had, maar niet wat de oorzaak hiervan is. De spraakberichten van uw zoon hebben een gesolliciteerd karakter. Zelfs indien de foto's en de spraakberichten waarachtig zijn en betrekking hebben op uw relaas, dan nog kunnen zij bovenstaande bevindingen aangaande uw nationale beschermingsmogelijkheden niet wijzigen. De WhatsApp gesprekken met N.(...) bevestigen dat jullie na uw komst naar België nog in contact stonden, dat dit niet amicaal was en dat u trachtte hem te overhalen om uw zoon te laten overkomen. De Messenger gesprekken met de huidige partner van N.(...) staven louter dat u in contact stond met haar. De teksten die uw advocaat doorstuurde maken duidelijk dat de beschermingsmechanismen in Paraguay niet altijd effectief zijn, maar dit wordt door het CGVS ook niet ontkend. In deze dient echter andermaal benadrukt te worden dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat geboden kan worden, dat het volstaat dat de autoriteiten redelijke maatregelen treffen, wat gelet op bovenstaande informatie wel het geval is, en dat u voor uw persoonlijke problemen niet aangetoond heeft de nodige nationale beschermingsmodaliteiten, die wel degelijk voorhanden zijn, heeft uitgeput alvorens uw land te verlaten, of niet zou kunnen aanwenden bij een eventuele terugkeer ernaartoe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk

De commissaris-generaal oordeelde dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure kon worden behandeld omdat verzoekster het grondgebied van het Rijk onrechtmatig is binnengekomen of haar verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zij zich, aangezien de omstandigheden van haar binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoekster klaagt hierbij vooreerst aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Aangezien deze termijn niet werd gehonoreerd, meent verzoekster niet te kunnen begrijpen dat de versnelde procedure werd toegepast. Verzoekster meent verder dat het enige gevolg van de inroeping van deze bepaling is dat zij slechts over een termijn van tien dagen beschikte om haar beroep voor de Raad in te dienen en stelt dat zij binnen deze termijn geen kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier. Ook wijst verzoekster erop dat er geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd toegevoegd aan de betekening van de beslissing, in schending van artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet. Op basis van dit alles acht verzoekster haar rechten van verdediging geschonden.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) van de Vreemdelingenwet kan verweerder, een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoekende partij, zoals *in casu*, het grondgebied van het Rijk onrechtmatig is binnengekomen of haar verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zij zich, aangezien de omstandigheden van haar binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*. Verzoekster leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd.

In casu kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de adjunct-commissaris niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen volgens een versnelde procedure. Verzoekster slaagt er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissing is genomen buiten de voorziene termijn van vijftien werkdagen. Het betreft immers een beoordeling over de grond van het verzoek. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster toont niet aan dat de vermelding van de versnelde procedure een substantieel negatief gevolg heeft gehad op het verdere verloop van de procedure en de uiteindelijke beslissing.

Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een versnelde procedure toepast (Parl.St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110-116). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift beschikte zij over een beroepstermijn van dertig dagen.

Voor zover er wordt gesteld dat er binnen de beroepstermijn geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt aan verzoekster, wijst verweerder er in zijn verweernota op dat verzoekster haar raadsman na verzending van de negatieve beslissing op 7 mei 2024, een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 mei 2024 en dat de gevraagde stukken op 16 mei 2024 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen via email werden verzonden naar de raadsman, waaronder ook een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze stukken werden als bijlagen toegevoegd aan de verweernota. Dit alles vindt bevestiging in de stukken van het administratief dossier.

Zoals reeds gesteld had verzoekster dertig dagen en geen tien dagen de tijd om beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing zodat het einde van de beroepstermijn *in casu* 10 juni 2024 was en eventuele opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud tijdig konden worden vermeld in het verzoekschrift.

De Raad vervolgt overigens dat, indien verzoeksters advocaat van oordeel was dat er géén tijdige reactie kwam op zijn email waarbij de vraag werd gesteld hem de gevraagde stukken over te maken ter voorbereiding van het inleiden van een beroepsprocedure, er dan ook kon worden verwacht dat hij in deze een diligente houding aannam en het dossier zou inkijken op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeksters advocaat verkeerdelijk is uitgegaan van een beroepstermijn van tien dagen. Vermits de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen overschreden werd, heeft dit zoals hoger gesteld tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen tien dagen betreft, doch wel dertig dagen. De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld, is dan ook geheel te wijten aan het feit dat verzoeksters advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd. Verzoekster toont de schending van haar rechten van verdediging gelet op wat voorafgaat niet aan.

2.2. Verder voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/3, 48/5 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 21 oktober 2019 in België aankwam (CGVS p. 4). U diende uiteindelijk pas op 23 november 2023 een verzoek tot internationale bescherming in. U poogde op geen enkel moment voordien om uw verblijf te legaliseren en rechtvaardigde uw afwachtende houding door te stellen dat u niet zeker was of u nog naar Paraguay zou terugkeren aangezien uw zoon daar toen nog verbleef (CGVS p. 5). Echter, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Voorgaande zet de ernst van uw verzoek en uw vrees ten zeerste op de helling.

Ofschoon het Commissariaat-generaal erkent dat geweld tegen vrouwen en meisjes een significant probleem is in Paraguay, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat elke vrouw of meisje in Paraguay het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Belangrijk hierbij is de vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw persoonlijke problemen met N.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – en bij een eventuele terugkeer naar Paraguay in het geval van nieuwe problemen zou kunnen doen – op afdoende bescherming door de Paraguayaanse autoriteiten. Wat betreft uw problemen met uw ex-partner N.(...) diende u in 2017 klacht in, maar werd hier niets mee gedaan omdat het parket voor verdere opvolging bevoegd was en u hiervoor een advocaat nodig had (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u hier geen verder gevolg aan gaf omdat het aanstellen van een advocaat te duur was voor u (CGVS, p. 11). Er bestaan in Paraguay nochtans manieren om gratis juridische bijstand te krijgen (cfr. infra). Wat betreft het incident in 2018 waarbij u de politie belde, bleek dat zij daadwerkelijk kwam om u te helpen. N.(...) was echter naar het huis van zijn moeder gegaan, waardoor het volgens u verboden was voor de politie om het huis te betreden (CGVS, p. 8 en 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt inderdaad dat de politie enkel huisbetredingen kan doen wanneer de politie iemand achtervolgt die ze betrapte op een misdaad of wanneer ze een hulpoproep beantwoordt, wanneer de politie iemand in een uiterste situatie van nood helpt of wanneer de personen op het desbetreffende adres hiertoe expliciet hun toestemming geven. In de overige gevallen heeft de politie een gerechtelijk bevel nodig. Hieruit blijkt dat het feit dat ze N.(...) niet bij zijn moeder uit huis ging halen op legale gronden gebaseerd was en niet op onwil om u bij te staan. Bovendien diende u nadien geen klacht in omdat u naar eigen zeggen in 2017 niet geholpen werd omdat u niet kon betalen voor een advocaat (CGVS, p. 11). Zoals hierboven gestipuleerd, zijn er echter manieren om uw rechten alsnog te doen gelden. Dit ontslaat u

hoe dan ook niet van uw meldingsplicht. Immers, indien u geen aangifte doet, kunnen er door de autoriteiten geen verdere stappen ondernomen worden. Ook voor de stalking volgend op uw vertrek uit de woning tussen december 2018 en februari 2019 deed u nooit enige aangifte omdat de politie volgens u niets doet en hij hen zou kunnen betalen (CGVS, p. 11). Dat hij de politie zou kunnen betalen is niet meer dan speculatie. U diende immers nooit een aangifte in. U ging ook nooit naar het Ministerie voor de Vrouw om uw rechten hier alsnog te laten gelden. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat N.(...) zodanig in uw hoofd zat (CGVS, p. 11-12). Ook voor het geweld jegens uw eigen zoon of jegens de moeder van N.(...) werd nooit klacht ingediend (CGVS, p. 12).

Aanvullend kan erop gewezen worden dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de Paraguayaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van huiselijk geweld. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Paraguayaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Gelet op voorgaande bevindingen is het Commissariaat-generaal de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Paraguay opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt voorts dat de Paraguayaanse autoriteiten zich van de wijdverspreide problematiek van geweld tegen vrouwen en meisjes bewust zijn en, ofschoon er nog veel ruimte voor verbetering is, stappen ondernemen om gendergerelateerd geweld te voorkomen, alsook om bescherming te bieden aan slachtoffers van dergelijke vormen van geweld. Uit de informatie blijkt onder andere dat in 2016 een wet tegen alle vormen van geweld tegen vrouwen ingevoerd werd. Tussen 2015 en 2020 werd het tweede plan tegen geweld jegens vrouwen uitgerold met verschillende acties en programma's in verschillende sectoren, met onder andere aandacht voor voorzieningen voor slachtoffers, noodcentra voor vrouwen en gespecialiseerde trainingen voor bevoegde ambtenaren, alle ondersteund door het Ministerie voor de Vrouw. Zo biedt het Ministerie voor de Vrouw onder meer ook gratis juridische bijstand aan slachtoffers van geweld en kunnen zij ook terecht in het opvanghuis voor vrouwen "Mercedes Sandoval" in het departement Central, waar zij kunnen rekenen op gratis sociaal werkers, psychologen en advocaten. Daarnaast is tussen 2019 en 2024 het vierde plan voor gelijkheid tussen mannen en vrouwen uitgerold met als doel de werkelijke gelijkheid te bevorderen en enige belemmeringen weg te werken die dat bemoeilijken of verhinderen, alsook komaf te maken met alle vormen van discriminatie. Daarnaast voerde Paraguay een Eerste Nationaal Beleid voor Slachtofferzorg en Preventie bij Geweld tegen Vrouwen van alle leeftijden (PLANONI) in voor de jaren 2021 tot 2030. Hiermee beoogt de overheid een integraal, intersectoraal en interinstitutioneel antwoord te bieden en de positie en hoedanigheid van meisjes, vrouwen en jongeren te verbeteren in Paraguay op het vlak van hun recht op een geweldloos leven. Sinds mei 2023 werd er een handleiding ingevoerd voor de nationale politie met gestandaardiseerde praktijken en regels met betrekking tot de behandeling van zaken van huiselijk geweld door de politie. Aangiftes van huiselijk geweld kunnen op elk commissariaat gedaan worden, bij het parket, bij het Ministerie voor de Vrouw, en de centra voor vrouwen op noodnummers.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden aangenomen dat de Paraguayaanse overheden in het algemeen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen en willen bieden aan slachtoffers van gendergerelateerd geweld. Het is bijgevolg aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in uw individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van u niet kan worden verwacht dat u zich tot de Paraguayaanse overheden wendt om bescherming te vragen. U slaagt hier, zoals hierboven aangetoond, echter niet in.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, niets meer. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw zoon. De foto's tonen aan dat u heel wat blauwe plekken had, maar niet wat de oorzaak hiervan is. De spraakberichten

van uw zoon hebben een gesolliciteerd karakter. Zelfs indien de foto's en de spraakberichten waarachtig zijn en betrekking hebben op uw relaas, dan nog kunnen zij bovenstaande bevindingen aangaande uw nationale beschermingsmogelijkheden niet wijzigen. De WhatsApp gesprekken met N.(...) bevestigen dat jullie na uw komst naar België nog in contact stonden, dat dit niet amicaal was en dat u trachtte hem te overhalen om uw zoon te laten overkomen. De Messenger gesprekken met de huidige partner van N.(...) staven louter dat u in contact stond met haar. De teksten die uw advocaat doorstuurde maken duidelijk dat de beschermingsmechanismen in Paraguay niet altijd effectief zijn, maar dit wordt door het CGVS ook niet ontkend. In deze dient echter andermaal benadrukt te worden dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat geboden kan worden, dat het volstaat dat de autoriteiten redelijke maatregelen treffen, wat gelet op bovenstaande informatie wel het geval is, en dat u voor uw persoonlijke problemen niet aangetoond heeft de nodige nationale beschermingsmodaliteiten, die wel degelijk voorhanden zijn, heeft uitgeput alvorens uw land te verlaten, of niet zou kunnen aanwenden bij een eventuele terugkeer ernaartoe.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster opwerpt dat het volledig onduidelijk is op welke wijze de vaststelling dat ze vier jaar na aankomst een verzoek indiende, de ernst van haar vrees op de helling zet en benadrukt dat ze zich er eerst van wilde vergewissen dat haar minderjarige zoon – met de toestemming van haar ex-partner – naar België zou overkomen, kan niet volstaan te verklaren of te verschonen dat verzoekster al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte Paraguay te verlaten, dan wel die haar verhinderde ernaar terug te keren.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift nogmaals te kennen dat zij hiervoor een concrete uitleg heeft gegeven, namelijk de aanwezigheid van haar zoon in Paraguay en de onzekerheid omtrent de mogelijkheid om haar zoon naar België te laten overkomen.

Ook al had verzoekster geen zekerheid dat zij haar zoon eventueel naar België zou kunnen doen komen, dan wordt door verzoekster geen enkele concreet argument gegeven waarom zij geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen. Indien zij daadwerkelijk vreesde voor haar leven en dat van haar zoon, derwijze dat zij thans internationale bescherming nodig acht, ziet de Raad niet in waarom zij eerder geen verzoek om internationale bescherming voor haarzelf indiende te meer zij blijkens het verzoekschrift van oordeel is dat er in Paraguay geen overheidsbescherming mogelijk is.

Het argument dat zij zichzelf in veiligheid achtte ten aanzien van het geweld van haar ex-partner en dat het voor haar prioritair was zich om de veiligheid en de toekomst van haar zoon te bekommeren, kan niet overtuigen. Het gegeven dat verzoekster maar liefst vier jaar in België verbleef, in de onzekerheid over de situatie van haar zoon, waardoor zij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar haar land te worden teruggestuurd, toont eerder aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen bevestiging vindt in haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij zou terugkeren naar Paraguay als haar zoon niet kon overkomen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Overigens blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar zoon reeds op 1 juli 2023 in België aankwam en zij nog bijna vijf maanden wachtte om op 23 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoekster betrof, die zij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Het gegeven dat het relaas van verzoekster verder niet wordt betwist in de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat ze in 2011 ook de politie had gebeld toen ze werd aangevallen door haar ex-partner, maar dat de politie nooit ter plaatse kwam, doch dit enkele feit op zich van bijna veertien jaar geleden toont niet aan dat zij geen beroep op overheidsbescherming kan en kon doen, noch dat deze niet bij machte of onwillig zouden zij haar

bescherming te verlenen. Verzoekster gaf er overigens zelf ook geen verder gevolg meer aan gezien zij verklaarde na deze feiten thuis te blijven en besloot te gaan studeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Zij toont niet aan dat zij, buiten deze telefonische oproep, enige poging heeft ondernomen om overheidsbescherming te bekomen.

Met het betoog dat ze in 2017 klacht heeft willen neerleggen, maar dat hier geen gevolg aan werd gegeven en dat zij wanneer zij in 2018 opnieuw de politie belde, zij geïnformeerd werd dat de politie niets kon doen omdat zij het huis van de moeder van haar ex-partner niet zonder toestemming mochten betreden, herhaalt zij slechts haar verklaringen doch plaatst hiermee de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing desbetreffend niet in een ander licht. Deze worden door de Raad gehandhaafd en voor de duidelijkheid hier hernomen: *“Belangrijk hierbij is de vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw persoonlijke problemen met N.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen – en bij een eventuele terugkeer naar Paraguay in het geval van nieuwe problemen zou kunnen doen – op afdoende bescherming door de Paraguayaanse autoriteiten. Wat betreft uw problemen met uw ex-partner N.(...) diende u in 2017 klacht in, maar werd hier niets mee gedaan omdat het parket voor verdere opvolging bevoegd was en u hiervoor een advocaat nodig had (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u hier geen verder gevolg aan gaf omdat het aanstellen van een advocaat te duur was voor u (CGVS, p. 11). Er bestaan in Paraguay nochtans manieren om gratis juridische bijstand te krijgen (cfr. infra). Wat betreft het incident in 2018 waarbij u de politie belde, bleek dat zij daadwerkelijk kwam om u te helpen. N.(...) was echter naar het huis van zijn moeder gegaan, waardoor het volgens u verboden was voor de politie om het huis te betreden (CGVS, p. 8 en 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt inderdaad dat de politie enkel huisbetredingen kan doen wanneer de politie iemand achtervolgt die ze betrapt op een misdaad of wanneer ze een hulpoproep beantwoordt, wanneer de politie iemand in een uiterste situatie van nood helpt of wanneer de personen op het desbetreffende adres hiertoe expliciet hun toestemming geven. In de overige gevallen heeft de politie een gerechtelijk bevel nodig. Hieruit blijkt dat het feit dat ze N.(...) niet bij zijn moeder uit huis ging halen op legale gronden gebaseerd was en niet op onwil om u bij te staan. Bovendien diende u nadien geen klacht in omdat u naar eigen zeggen in 2017 niet geholpen werd omdat u niet kon betalen voor een advocaat (CGVS, p. 11). Zoals hierboven gestipuleerd, zijn er echter manieren om uw rechten alsnog te doen gelden. Dit ontslaat u hoe dan ook niet van uw meldingsplicht. Immers, indien u geen aangifte doet, kunnen er door de autoriteiten geen verdere stappen ondernomen worden. Ook voor de stalking volgend op uw vertrek uit de woning tussen december 2018 en februari 2019 deed u nooit enige aangifte omdat de politie volgens u niets doet en hij hen zou kunnen betalen (CGVS, p. 11). Dat hij de politie zou kunnen betalen is niet meer dan speculatie. U diende immers nooit een aangifte in. U ging ook nooit naar het Ministerie voor de Vrouw om uw rechten hier alsnog te laten gelden. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat N.(...) zodanig in uw hoofd zat (CGVS, p. 11-12). Ook voor het geweld jegens uw eigen zoon of jegens de moeder van N.(...) werd nooit klacht ingediend (CGVS, p. 12).”*

Verzoekster verwijst weliswaar naar landeninformatie over onder andere de hoge cijfers van huiselijk geweld in Paraguay en de obstakels waarmee vrouwen geconfronteerd kunnen worden als ze klacht willen indienen tegen gendergerelateerd geweld en concludeert dat partnergeweld nog steeds een belangrijk, alomtegenwoordig en actueel probleem is in Paraguay en dat de bestaande beschermingsmechanismen inefficiënt en onvoldoende zijn om effectieve bescherming te bieden aan slachtoffers van partnergeweld, doch dit algemeen betoog en deze algemene informatie kan voormelde concrete en op verzoekster toegespitste vaststellingen niet in een ander licht plaatsen.

Waar verzoekster stelt dat ze tevergeefs meerdere pogingen heeft ondernomen om de hulp van de Paraguayaanse autoriteiten in te roepen en aldus op afdoende wijze bewijst dat ze geen beroep kan doen op staatsbescherming in Paraguay, gaat zij opnieuw volledig voorbij aan voormelde concrete vaststellingen. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

De informatie waarnaar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst over het neerleggen van klachten door vrouwen die slachtoffer werden van gendergerelateerd geweld, over de aanwezigheid van gendergerelateerd geweld in het land van herkomst en de bewijslast voor slachtoffers van partnergeweld, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst geen beroep zal kunnen doen op overheidsbescherming noch dat ze onwillig of niet bij machte zijn haar bescherming te geven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Uit de algemene landeninformatie, blijkt geenszins dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen in Paraguay bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk is waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Paraguayaanse overheden in het algemeen bescherming in de zin van artikel 48/5, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat ze zich tot haar nationale overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster toont gelet op wat voorafgaat niet aan dat zij in haar specifieke geval geen beroep zou kunnen doen op haar nationale autoriteiten.

Waar verzoekster bij haar verzoekschrift nogmaals een uittreksel van het paspoort van haar zoon voegt, alsmede foto's van haar verwondingen, stelt de Raad vast dat deze stukken reeds eerder werden beoordeeld zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing die voor de duidelijkheid hier wordt hernomen:

“De door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, niets meer. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw zoon. De foto's tonen aan dat u heel wat blauwe plekken had, maar niet wat de oorzaak hiervan is. De spraakberichten van uw zoon hebben een gesolliciteerd karakter. Zelfs indien de foto's en de spraakberichten waarachtig zijn en betrekking hebben op uw relaas, dan nog kunnen zij bovenstaande bevindingen aangaande uw nationale beschermingsmogelijkheden niet wijzigen. De WhatsApp gesprekken met N.(...) bevestigen dat jullie na uw komst naar België nog in contact stonden, dat dit niet amicaal was en dat u trachtte hem te overhalen om uw zoon te laten overkomen. De Messenger gesprekken met de huidige partner van N.(...) staven louter dat u in contact stond met haar. De teksten die uw advocaat doorstuurde maken duidelijk dat de beschermingsmechanismen in Paraguay niet altijd effectief zijn, maar dit wordt door het CGVS ook niet ontkend. In deze dient echter andermaal benadrukt te worden dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat geboden kan worden, dat het volstaat dat de autoriteiten redelijke maatregelen treffen, wat gelet op bovenstaande informatie wel het geval is, en dat u voor uw persoonlijke problemen niet aangetoond heeft de nodige nationale beschermingsmodaliteiten, die wel degelijk voorhanden zijn, heeft uitgeput alvorens uw land te verlaten, of niet zou kunnen aanwenden bij een eventuele terugkeer ernaartoe.” Verzoekster brengt geen argumenten bij die deze beoordeling in een licht kan plaatsen.

De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Paraguay.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Verzoekster brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon bij een terugkeer naar Paraguay.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen. Evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF